

PATRIOPLURALISMUS

OPINIO MULTIPLEX PATRIA UNA

VØLUNTAS

Spis treści:

1. Teoria patriopluralizmu (patrizmu)

1.1. Patriopluralizm – definicja pojęcia

1.2. Świat postmodernistyczny

1.3. Wartości- znaczenie i ich waga

1.4. Cele patriopluralizmu

2. Społeczna rzeczywistość patriopluralizmu

2.1. Organizacja jako możliwość „przetrwania”

2.2. Różnice zdań pośród sił tradycjonalistycznych

2.3. Symbolika patriopluralizmu

3. Červenobílí

1. Teoria patriopluralizmu (patrizmu)

1.1. Patriopluralizm- definicja pojęcia

Patriopluralizm, w skrócie patrizm jest nowym tworem wynikającym ze stanu oraz bieżących działań tradycjonalistów i stowarzyszeń patriotycznych w Republice Czeskiej. Patrizmus w swym założeniu ma stanowić uniwersalny koncept nie ograniczający się jedynie do obszaru naszego państwa. Z etymologicznej perspektywy pojęcie patriopluralizmu składa się z dwóch słów pochodzących z języka łacińskiego: patria (ojczyzna) oraz pluralis (mnogość lub wielokrotność). Słowo to powstało w duchu łacińskiego hasła "Opinio multiplex patria una", co w wolnym tłumaczeniu oznacza „wielość opinii, jedna ojczyzna”.

Istotą patriopluralizmu jest prowadzenie kooperacji pomiędzy siłami tradycjonalistycznymi oraz patriotycznymi na podstawie ideologicznego zjednoczenia poszczególnych podmiotów w celu obrony wspólnych i pryncypialnych wartości. Większość reprezentantów oraz członków stowarzyszeń, które można nazwać tradycjonalistycznymi czy patriotycznymi usiłuje przywrócić wagę i znaczenie wartościom, które w dzisiejszych czasach zostały zmarginalizowane i są częściowo kryminalizowane (zwłaszcza niektóre pojedyncze opinie).

Patriopluralizm wyłonił się z potrzeby obecnego stanu tradycjonalistycznych i patriotycznych organizacji zjednoczonych w celu wspólnego działania na rzecz obrony transcendentálnych wartości kształtujących w dużej mierze poziom znaczenia oraz jakości życia jednostki jak i społeczeństwa. Koncepcja patriopluralizmu nie jest proklamacją czy ideologią polityczną. Rzeczywistym jej celem jest rozwój działających już od ponad 20 lat organizacji patriotycznych, któremu towarzyszyło wiele negatywnych okoliczności uniemożliwiających skuteczną współpracę, wypracowanie wspólnych metod działania oraz promowanie określonych wartości zarówno w myśleniu jak i zachowaniu.

Obóz naszych przeciwników ideowych tworzący zjawiska polityczne i społeczne charakterystyczne dla okresu postmodernistycznego zyskuje na minionym oraz obecnym stanie organizacji

tradycjonalistycznych oraz patriotycznych. Ocena fragmentaryzacji sił patriotycznych w porównaniu z przeciwnikiem (mam tutaj na myśli ekstremalnie egalitarne koncepcje ideowe, stowarzyszenia, organizacje, organizacje pozarządowe et consortes), który ma wiele ideologicznych podkategorii stanowiących część wspólnej ideologii jest bardzo klarowna. Pojęcie patriopluralizmu obejmuje w sobie trzy podstawowe wartości wspólne dla większości organizacji oraz związków opartych na tradycjonalistycznych i patriotycznych podstawach.

1.2. Postmodernistyczny świat

Współczesny świat z jego pozornie postępowym oraz deformującym przyspieszeniem pochodzi z końca społeczeństwa feudalnego i jego odrodzenia w społeczności rynkowej (narodowej) oraz socjalistyczno-marksistowskiej. Wraz z zanikiem wspólnoty ludzkiej w feudalnych, a później narodowych państwach stopniowo zanikał kolektywny interes, zbiorowa tożsamość oraz poczucie współzależności. Społeczeństwo jest w dzisiejszych czasach oparte na nienaturalnych i nieorganicznych strukturach hierarchicznych. Miejsce organicznych wartości takich jak rodzina, kultura, kraj oraz wiara zajęły obywatelskie oraz egalitarne instytucje, powszechne prawodawstwo, rynek oraz degradacja wartości człowieka przy jednoczesnym zwiększeniu wartości towaru. Wszystkie te zjawiska są dziedzictwem nowoczesnego społeczeństwa powstałego podczas XIXw. w Europie oraz Stanach Zjednoczonych. Jedną z istotnych przyczyn politycznych oraz społecznych zmian była myśl oświeceniowa.

Postmodernistyczne społeczeństwo opiera się na charakterystycznych fundamentach różniących je od modernistycznego tzn.:

- zmiana wartości i norm społecznych,
- konflikty pokoleniowe,
- preferowanie konsumpcyjnego stylu życia,
- postheroizmus (brak wzorów wychowawczych),
- sekularyzacja,
- maskulinizacja kobiet i feminizacja mężczyzn,
- deficyt moralności,
- atomizacja społeczeństwa,
- izolacja społeczna oraz indywidualizm,
- massmedia (tworzenie wirtualnej rzeczywistości, jednokierunkowa forma komunikacji)

Beneficjentem wszystkich wymienionych zjawisk okazują się przede wszystkim ponadnarodowe oraz globalne grupy finansowe. Dzięki tym zjawiskom zostaje ułatwiona możliwość manipulacji oraz mobilnego kierowania zasobami ludzkimi i kapitałem. Celem zastosowania tych narzędzi jest maksymalizacja różnicy pomiędzy przychodami a kosztami. Grupy oraz poszczególne jednostki nieposiadające poczucia tożsamości oraz pozbawione wartości, kierowane motywami asocjalnymi okazują się optymalnym ludzkim materiałem do wytwarzania nieograniczonego zysku gdziekolwiek

na ziemi. Postmodernizm jest więc kulminacją czynników rozkładowych XIX i XX wieku. Obroną przed ponowoczesnymi „postwartościami” jest aktywność w pozytywnym znaczeniu tego słowa- nonkonformizm jednostek będących w stanie rozpoznać różnicę pomiędzy wiecznym x czasie i autentycznym x fałszu.

1.3 Wartości- znaczenie i ich waga

Wartości wg współczesnej definicji są zasadami oraz zjawiskami, na których opiera się nasze wartościowanie oraz od których zależy nasza ocena. Na potrzeby naszej koncepcji dokonamy podziału na wartości transcendentalne i wartości doczesne- wartości przenikające do świadomości człowieka a priori (danej świadomości wyłączając doświadczenie) oraz aposteriori (danej świadomości na podstawie doświadczenia). W społeczeństwach postmodernistycznych dochodzi do promowania w głównej mierze wartości podlegających biegowi czasu wynikających z inżynierii społecznej. Są to wartości nastawione na krótkoterminową realizację celu (np. konsumpcja). Wartości transcendentalne zostały w obecnych czasach usadowione na peryferiach myślenia, a obrona ich z perspektywy postmodernistycznego postrzegania rzeczywistości wydaje się być co najmniej niepożądana. Transcendentalne wartości nie są jednak zależne od ludzkiej egzystencji, czasu oraz przestrzeni. Możliwość urzeczywistnienia ich nie podlega bowiem upływowi czasu.

Postmodernistyczne czasy przytłoczone powierzchownymi wartościami utrudniają „połączenie” z transcendentalnymi zasadami. Zjawisko takie może jednak dotknąć jednostek oraz grup niepoddających się całkowicie konformizmowi. Dla patriopluralizmu kluczowymi wartościami są (oczywiście) wartości transcendentalne. Inne wartości istnieją w ludzkiej świadomości a priori i mają swoje odzwierciedlenie w konkretnych ideach.

Patriopluralizm składa się z trzech podstawowych filarów. Podział na filary przebiegł na podstawie analizy wartości oraz narzędzi ideowych stowarzyszeń tradycjonalistycznych i patriotycznych, nie tylko w Czeskiej Republice. Dokonany podział może być uznany za zasadniczy dla wszystkich tradycjonalistycznych i patriotycznych stowarzyszeń. W trójcy: rodzina-kultura- kraj (w orginale: rodina-kultura-vlastRKV)wartości transcendentalne materializują się w pełni.

Trio to łączy ze sobą zasadę biologiczną (rodzinę), zasadę duchową (kultura) oraz zasadę obowiązków i odpowiedzialności wobec społeczeństwa, z którym jednostka jest połączona wspólnym losem(ojczyzna).Obrona i zastosowanie tych zasad stanowi podstawę przetrwania rasy europejskiej (kaukazyjskiej). Uznajemy za wzór rodzinę nuklearną (rodzice i dzieci) ponieważ zdajemy sobie sprawę z wartości pełnej rodziny, która ma pożądaną wpływ na wychowanie potomstwa i wzmocnienie społeczności organicznej. Czeska kultura jest odrębną kulturą jednak jej fundamenty wynikają z szerszej kultury europejskiej. Na naszą kulturę w wysokiej mierze składają się składniki estetyczne, etyczne oraz duchowe.

Jeśli chodzi o koncepcję kraju chcemy podkreślić, że lojalność wobec niego nie ogranicza się (w naszym rozumieniu) do konkretnej przynależności etnicznej. Kraj może być rozumiany jako połączenie wartości rodziny, kultury, odpowiedzialności jednostki/grupy społecznej za „ziemię” ze wszystkimi konkretnymi i abstrakcyjnymi cechami mu przypisanymi.

1.4. Cele patriopluralizmu

Teleologiczny składnik naszej nowoutworzonej koncepcji składa się z pierwszorzędnych i drugorzędnych celów. Drugorzędnym celem jest warunek realizacji celu pierwszorzędnego. Wspólnym mianownikiem obu celów jest przyczynienie się do harmonizacji środowiska oraz relacji pomiędzy organizacjami.

Drugorzędnym celem patriopluralizmu jest przełamanie animozji oraz niechęci pomiędzy środowiskiem tradycjonalistycznym i patriotycznym. Patriopluralizm jest w tym przypadku instrumentem służącym przezwyciężeniu sprzeczności ideologicznych między tymi grupami. Do tego celu ma się przysłużyć klarowna i pryncypialna orientacja skierowana na rodzinę, kulturę oraz kraj (RKV). Nieakceptacja RKV powoduje odcięcie się od semantycznego zakresu naszej koncepcji. Zakres treściowy patriopluralizmu nie uwzględniają ponadto irrelewantnej postmodernistycznej różnorodności opinii, które pomimo, iż są jakościowo nieistotne zalewają społeczną, kulturalną oraz medialną przestrzeń. Kierunki myślenia, które relatywizują przedstawione przez nas wartości i zasady są jasno odgrrodzone od koncepcji patriopluralizmu i stanowią jego antytezę.

Jednak tym, co wszak nie może wchodzić w zakres drugorzędnego celu są dwa szkodliwe zjawiska towarzyszące dwudziestoletniemu rozwojowi sił patriotycznych i tradycjonalistycznych. Jest to dyskredytacja i marginalizacja patriotycznych stowarzyszeń za pomocą mediów, opinii publicznej oraz polityków. Szkodliwa działalność tych instytucji stanowi atrakcyjną ofertę dla dysfunkcyjnych jednostek, które uważają się za część różnych ekskluzywnych grup i podgrup. Ludzie ci, wraz z ich cechami osobistymi uniemożliwiają efektywną współpracę pomiędzy grupami. Główną przeszkodą ograniczającą współpracę jest mesjanistyczny kompleks zbudowany na błędnych przekonaniach dotyczących własnej wyjątkowości. Takie jednostki można także odnaleźć w stowarzyszeniach tradycjonalistycznych oraz patriotycznych, a ich cechą charakterystyczną jest separacja od istniejących organizacji oraz zakładanie nowych organizacji, gdzie mogą zająć pozycję lidera- kierować kolektywem, w którego skład wchodzi niewielka ilość osób, z nieznacznym wpływem na kierunek działań organizacji. Mimo, że są to niedoszacowane problemy, nie mogą one stanowić przedmiotu żadnego teoretycznego manifestu czy wytycznych ale mogą być niwelowane poprzez uczciwą pracę opierającą się na zdiagnozowaniu tego zjawiska *ad hoc*. Ważnym celem patriopluralizmu jest także rozwiązanie tzw. ideologicznych konfliktów, które zostały omówione w drugim rozdziale drugiej części.

Głównym celem patriopluralizmu nie jest wpływ na społeczeństwo osiągnięty za pomocą środków politycznych ale za pomocą funkcjonalnej metody wychowawczej. Metoda ta polega przede wszystkim na administrowaniu i organizowaniu szerokiej gamy zajęć rekreacyjnych (działalności edukacyjnej prowadzonej za pomocą pośrednich środków). Aby osiągnąć rezultaty działalności oświatowej oraz wychowawczej potrzebne jest istnienie pewnych zasobów zarówno ilościowych jak i jakościowych. Czym bardziej różnorodna i liczniejsza będzie patriotyczna organizacja opierająca się na każdodniowej pracy swych członków, tym większy będzie również zakres działalności oraz znaczenia społecznego. Wysoką wagę należy nadać przeszkolonym i odpowiednio wykształconym autorytetom z umiejętnościami pedagogicznymi. Patriopluralizm ma w swoim założeniu pomóc utworzyć organizację o silnie tradycjonalistycznej i patriotycznej tkance lub centralny organ stowarzyszeń patriotycznych koordynujący działania w różnych obszarach ludzkiej aktywności, osiągając w ten sposób większy wpływ na społeczeństwo (głównie u młodszej generacji).

2. Rzeczywistość społeczna patriopluralizmu

2.1 Organizacja jako możliwość „przetrwania”

Organizacja jest jedną z podstawowych działalności człowieka. Organizacja precyzuje metody realizacji celów za pomocą indywidualnego bądź wspólnego wysiłku. Rozdrobnienie oraz niezorganizowanie patriotycznych i tradycjonalistycznych stowarzyszeń powoduje ich bezczynność i nieskuteczność wobec otoczenia zewnętrznego (społeczeństwa). Zastanawiamy się obecnie jakie czynności należy podjąć w celu efektywnego szerzenia naszych idei, wartości i myśli; jak znaleźć przestrzeń dla takiej działalności. Istnieją przynajmniej dwie podstawowe bariery ekonomiczne związane z finansowymi uwarunkowaniami jakiejkolwiek działalności w postmodernistycznym świecie. Jest to niedostatek czasu (praca, rodzina i życie społeczne członków stowarzyszeń patriotycznych) i zapotrzebowanie na środki finansowe niezbędne do realizacji większości wspólnych pomysłów. W celu przybliżenia naszych działań ku realizacji tych wytycznych pożądane jest ustanowienie organu koordynującego, który będzie jasno określał obszar wspólnych działań. Aby praca przynosiła owoce należy ustanowić organ posiadający cechy wojskowe lub zarządzające, którego fundament stanowi hierarchia podobna do tej co panuje w przedsiębiorstwach, i który w klarowny sposób rozdzieli obowiązki.

Termin „przedsiębiorstwo” należy w tym kontekście rozumieć nie jako przedsięwzięcie komercyjne ale właśnie jako niekomercyjne. Efektywne zarządzanie dotyczy przywódców państwowych, duchowieństwa, czołowych przedstawicieli klubów sportowych, a także całej rzeszy innych dziedzin działalności człowieka, w których to on stara się zrealizować swoje cele. Dotychczas takie organizacje jak nasze były zarządzane i posiadały swoją hierarchię, jednak w wielu przypadkach działalność przez nie prowadzona była niespójna i nie spełniała podstawowych zasad organizacyjnych, a do tego procesu były wprowadzane nader często relacje interpersonalne (przyjaźń, pokrewieństwo etc.), które powodowało usprawiedliwianie i tolerancję dla bezczynności.

W celu skutecznej organizacji musimy wprowadzić w życie pięć kolejnych działań niezbędnych do wykonania określonych zadań:

Planowanie- zawiera wybór zadań i działań potrzebnych do osiągnięcia celu. Jest to decyzja dotycząca wyboru działalności, która będzie realizowana w przyszłości. Istnieją plany kompleksowe, częściowe, krótkoterminowe, średnioterminowe oraz długoterminowe. Niemożliwe jest jednak sporządzanie planów bez analizy zasobów ludzkich i materialnych.

Organizowanie- ludzie działający w grupach czy stowarzyszeniach muszą wykonywać określone zadania w celu osiągnięcia wyznaczonych celów. Zadania możemy porównać do ról. Pojęcie roli opiera się na założeniu, że czynności wykonywane przez ludzi mają określony sens oraz cel. Ludzie jednocześnie są świadomi w jaki sposób ich praca włącza się do wspólnego dążenia. Posiadają także kompetencje, narzędzia oraz informacje potrzebne do realizacji zadań. Użyteczność organizowania wynika z przeświadczenia, że działania niezbędne do osiągnięcia celów są realizowane przez właściwe osoby czyli ludzi z odpowiednimi możliwościami, kompetencjami i upoważnieniem.

Zarządzanie zasobami ludzkimi- te działania w stosunku do organizacji tradycjonalistycznych i patriotycznych jest zdecydowanie bardziej skomplikowane niż w przypadku innych organizacji. Jednostki wstępują do organizacji dobrowolnie. Podobnie przebiega nabór do organizacji- na zasadzie dobrowolności (na szczęście nie występuje tutaj motywacja pieniężna). W tym przypadku nie rozmawiamy o wyborze członków ale o konkretnej pracy z członkami grupy. Musi istnieć lista

dostępnych ludzi, ich podział obowiązków oraz wynikające z tego wynagrodzenie oraz sankcje. Ważne jest dopasowanie zadań do zdolności konkretnych jednostek.

Przywództwo- jest to wpływ na ludzi, który będzie się przyczyniał do osiągnięcia celów grupy. Przywództwo wymaga działalności dzięki którym ludzie będą mieć zaspokojone potrzeby, chęci oraz pragnienia. Przywództwo polega przede wszystkim na motywowaniu, stylu i postawie lidera oraz odpowiedniej komunikacji. Przywództwo jest więc dominującym aspektem zarządzania zasobami ludzkimi.

Kontrolowanie-jest to sprawdzanie oraz korygowanie indywidualnych i grupowych działań organizacji, w celu skoordynowania ich z założonym planem. Kontrolowanie pozwala na realizację planów.

Zagadnienia poruszone powyżej dotyczące zarządzania ludźmi oraz organizacją są niezbędne do prowadzenia efektywnej pracy nastawionej na konkretny wynik. Najważniejszym zadaniem jest więc konsekwencja w zarządzaniu poszczególnymi działaniami członków organizacji jak i samej organizacji.

Rozwiązanie problemu związanego z brakiem czasu oraz zarządzanie czasem- członkami organizacji patriotycznych są zazwyczaj ludzie pracujący, studiujący bądź prowadzący własną działalność gospodarczą. Działalność w tych obszarach wypełnia dużą część czasu każdego z członków (dodajmy do tego życie partnerskie czy rodzinne, aktywność związaną ze spędzaniem wolnego czasu itd.) Podkreślamy, że w dzisiejszej rzeczywistości nie jest możliwa praca dla organizacji na „pełnym etacie”, istotne jest więc znalezienie metody organizowania czasu dzięki której można by wygospodarować wystarczająco dużo miejsca na życie wspólnotowe. Integralną częścią zarządzania czasem są: ustawienie priorytetów, wyznaczanie celów, wybranie odpowiedniej metody zarządzania, planowanie oraz analiza spędzonego czasu. W swojej genezie zarządzanie czasem było przeznaczone dla działalności handlowej i gospodarczej jednak w późniejszym okresie okazało się, że wymagania współczesnego świata czynią z niego uniwersalne narzędzie metodyczne. Jest to odpowiedni sposób dla członków organizacji tradycjonalistycznych i patriotycznych, którzy chcą angażować się w życie organizacji ale mają jednocześnie problem ze znalezieniem obszaru na rozwijanie swojego potencjału oraz inwestowanie we wspólne działania.

W celu określenia priorytetów możemy użyć znanej analizy ABC:

- A. Zadania, które są postrzegane jako pilne i ważne
- B. Zadania, które są ważne jednak nie pilne
- C. Zadania, które nie są ani ważne, ani pilne

Rozwiązywanie problemów finansowych stowarzyszeń czy organizacji jest fundamentalnym zagadnieniem i długoterminową barierą. Wiele organizacji nie pobiera żadnych składek członkowskich, które stanowią minimum pozwalające na samą działalność. Ponadto istnieje powszechny brak dyscypliny w zakresie zbierania i płacenia składek (nie wspominając już o ich symbolicznej wartości). Musimy więc wrócić do ustalenia konkretnych priorytetów. Każda organizacja działająca we współczesnym otoczeniu (bezwzględnie) potrzebuje środków finansowych do prowadzenia swojej działalności, w związku z tym naturalne jest zobowiązanie do płacenia składek członkowskich jako podstawa ekonomicznej egzystencji (rzeczywistość jednak pozostaje w tyle za teorią). Alternatywnymi źródłami finansowania pozostają pieniądze przekazywane przez darczyńców

oraz środki czerpane z różnych krajowych oraz europejskich funduszy na konkretne działania. Nie jest jednak zalecane poleganie na środkach przekazywanych przez fundusze państwowe czy europejskie.

2.2. Różnice zdań wśród sił tradycjonalistycznych

Zarzewia sporów pomiędzy siłami patriotycznymi i tradycjonalistycznymi należy szukać na początku lat '90 ubiegłego wieku. Sporom tym towarzyszyła także przemoc. Należy podkreślić, że różnice pomiędzy organizacjami miały charakter czysto polityczny i były w dużej mierze odzwierciedleniem nieznamośności podstaw idei tworzącej metapolityczny element w konkretnych organizacjach i stowarzyszeniach niż rzeczywistą odmiennością ideologiczną. Gdybyśmy mieli ponownie określić klasyczne zasady patriopluralizmu- rodzina, kultura i ojczyzna będące częścią naszych krajowych organizacji, możemy stwierdzić, że były one obecne zawsze w stowarzyszeniach tego typu. Są więc celem także naszego manifestu.

Różnice pojawiające się pomiędzy organizacjami wynikały z odmienności opinii na temat historii i polityki. Czasoprzestrzeń jest nieubłagalna i zmienia warunki, a konkretna ideologia polityczna jest tylko zwykłym dostosowaniem zasad ideowych do warunków materialnych złożonych z czasu, przestrzeni oraz ludzi.

Patriopluralizm nie ma żadnych wrogów, wyłączając wrogów rodziny, europejskiej i czeskiej kultury oraz naszego kraju (Czechy, Morawa i Europa). Patriopluralizm i jego sekundarny cel ma stanowić połączenie wszystkich organizacji i stowarzyszeń, które uznawają **RKV** za ontologiczną zasadę. Celem tego manifestu nie jest nadawanie nazwy kolejnemu z politycznych –izmów, które przez ostatnich dwadzieścia lat wyznaczyły silne granice pojęciowe, ale podkreślenie, że –izmy wyodrębniają poszczególne jednostki oraz organizacje nie stojąc jednak na przeszkodzie w prowadzeniu szerokiej współpracy oraz wspólnej obrony transcendentalnych wartości plasujących zawsze w nadrzędnej pozycji wobec ludzkiej egzystencji. Oczywiście mowa tu o –izmach tradycjonalistycznego i patriotycznego typu, a nie egalitarnych konceptach myślenia, które okazały się zwycięskie w postmodernistycznej rzeczywistości.

Patriopluralizm w praktyce oferuje możliwość kooperacji oraz koordynacji wszystkich organizacji walczących o istnienie wiecznych idei.

2.3. Symbolika patriopluralizmu

Patriopluralizm używa i zastrzega sobie jako swoje symboliczne wyobrażenie znak złożony z czterech dwukierunkowych strzałek mających być odzwierciedleniem różnorodności oraz wielości kierunków. Przecięcie strzałek ma symbolizować podstawowe zasady tzn. rodzinę, kulturę oraz ojczyznę (**RKV**). Strzałki są czerwone, a tło białe. Kolor czerwony oznacza krew czyli symbol poświęcenia, zaś kolor biały wielkość. Czerwień i biel są także oryginalnymi czeskimi kolorami, które z dumą uznajemy. Zwracamy uwagę, że znak patriopluralizmu nie był na niczym wzorowany, także- jak to się może niektórym zdawać- na znaku używanym przez francuską Nową Prawicę czy ruch Euroazjatycki. Nie oznacza to jednak, że jesteśmy po drugiej stronie barykady z myśleniem prezentowanym przez te ruchy. Zarówno Nową Prawicę jak i ruch Euroazjatycki postrzegamy jako ruchy prowadzące działalność mającą charakter tradycjonalistyczny. Patriopluralizm (jako substytutu) używa także symbolu ruchu Červenobílí i koncepcyjnego klubu Lva Borského. Po zezwoleniu ruchu Červenobílí symbol patriopluralizmu może być używany także przez inne organizacje respektujące nasz manifest.

3. Červenobílí

Patriotyczny ruch studencki Červenobílí powstał 28. września 2010r. podczas obchodów rocznicy męczeńskiej śmierci św. Wacława. Červenobílí są ruchem kulturowym i patriotycznym. Aktualnie organizacja nie jest oficjalnie zarejestrowana, ma zatem charakter nieformalny. Červenobílí jako grupa społeczna nie posiadają żadnego z góry wytyczonego kierunku politycznego ale bazują na metapolitycznych zasadach rodziny, kultury oraz ojczyzny (**RKV**). Pluralizm poglądów odzwierciedla polityczna różnorodność opinii naszych redaktorów i sympatyków. Na nasze środowisko składają się narodowi konserwatyści, konserwatyści, tradycjoniści, narodowi socjaliści, socjaldemokraci, chrześcijańscy socjaliści, monarchiści, zwolennicy Nowej Prawicy, rewolucji konserwatywnej czy ruchu Euroazjatyckiego. Nasze szeregi zasilają także: chrześcijanie różnych wyznań, rodzimowiercy oraz ateści i agnostycy.

Červenobílí nie proponują klasycznego członkostwa ale możliwość realizacji się we wspólnocie poprzez redagowanie artykułów, organizacje teatralnych, filmowych wieczorów, wykładów oraz dyskusji. Przez uczestnictwo rozumiemy także pomoc w organizowaniu sportowych, kulturalnych czy samoobronnych aktywności.

Červenobílí zgodnie z Manifestem patriopluralizmu dążą do budowania szerokiej współpracy pomiędzy organizacjami patriotycznymi i tradycjonalistycznymi w Czeskiej Republice. Za główny cel stawiamy sobie obronę kultury narodowej przeciwko destrukcyjnym wartościom postmodernistycznym, które są obecnie powszechne wśród społeczeństwa, wypierając tym samym ludzką naturę.

Červenobílí są świadomi wyznaczonego przez siebie zadania, którego sukces nie jest kwestią jednego, dwóch lub trzech lat. Jedynie wytrwałość w podążaniu po wyznaczonej ścieżce jest warunkiem naszego dalszego istnienia.

Przyjaciele, ujeżdżanie tygrysa trwa...

Author: Michal Ševčík et al

Translation: Monika Krzywda